

ningsforholdene søger Regeringsforslaget at befæste og udvikle. Forsaavidt derved blot sigtes paa i Almindelighed at tydeliggøre gældende Lovs-Forskrifter og tilføje saadanne nye Bestemmelser, som skaber større Sikkerhed for, at Loven virker efter sin Hensigt (f. Eks. § 7's Regler om Medhjælperforhold, § 31's Forbud mod Anvendelse af Børn til Arbejde i Beværtninger m. v.), kan naturligvis intet indvendes herimod, men overfor den reelle Udvidelse af Kommunalbestyrelsernes Beføjelser paa det omhandlede Omraade, som Forslaget, i Overensstemmelse med det af Ædruelighedskommissionens Flertal stillede, involverer, kan i hvert Fald anmærkes, at saavel Kommissionen som Regeringen i nogen Grad synes at overse de *almene* Hensyn, som taler imod at lægge Afgørelsen af, om Beværtnings- eller Gæstgiveridrft eller Handel med stærke Drikke skal kunne foregaa paa en given Plads, ganske i vedkommende Kommunalbestyrelses Hænder.

Med vore Dages stærkt udviklede Rejseliv og den hele Bevægelighed i alle Befolkningens Lag bør en Kommune ikke kunne betragte det som en privat Sag, hvorledes den stiller sig til Næringsdrift af denne Art. Det gælder naturligvis særlig Gæstgiverier, men ogsaa i et vist Omfang Beværtninger, forsaavidt den nugældende Begrænsning af Gæstgiverens Næringsret afskærer en rejsende fra at bede en paa Stedet hjemmehørende Person indtage et Maaltid i Selskab med sig, og Restaurantforholdene i øvrigt har sin Betydning for Befolkningen under Rejser og Ferieophold.

Det synes ogsaa at være urimeligt, at den ganske tilfældige Omstændighed, at et yndet Tilflugtssted for en stor Bys Borgere ligger et Stykke udenfor Kommungegrænsen, men dog ikke længere borte, end at vedkommende Bys Beboere ikke kan anses for *rejsende* i saadan Forstand, at Gæstgiveribevilling berettiger til at servere for dem, skal gøre Byen afhængig af, at den anden Kommune finder sig foranlediget til at meddele Beværterbevilling. I Lighed med nuværende Lovs Adgang til at indbringe et Sogneraadets Nægtelser af

Gæstgiveribevilling for en overordnet Instans bør da utvivlsomt Afslag paa Beværterbevillinger under samme Forudsætninger kunne indbringes for en overordnet Myndighed, forsaavidt der i Amtsraadet er overvejende Stemning for at meddele en af Sogneraadet nægtet Bevilling.

Det foreslaas derfor ved Ændringsforslag Nr. 14, at Afgørelsen i visse Tilfælde kan henlægges til Overbevillingsnævnet.

Om Vælgerens Adgang til ved *Kommuneafstemninger* at bifalde eller omstøde Sogneraadets Bevillingsmeddelelse kan i og for sig anføres det samme som ovenfor, at Afstemninger af den Art ingen virkelig Vejledning giver om Nødvendigheden eller Ønskeligheden af *netop dette* Beværtningssteds Oprettelse eller Bevarelse. Vil heroverfor indvendes, at Forholdet ikke kan anses for slet saa uegnet til at gøres til Genstand for Afstemninger som det i § 13 omhandlede, maa erindres om, at den væsentligste Indvending mod Anvendelse af Kommuneafstemninger i saavel dette som i alle andre Tilfælde, hvor Lovforslaget vil indføre dem, ligger i selve Afstemningssystemets Overflødighed under de givne Forfatningsforhold.

Naar Afholdsbevægelsen ikke vil blive staaende ved den hidtil praktiserede Form for kommunalt Selvstyre, men foreslaar at omlægge dette, saaledes at Afgørelsesretten flyttes fra de af Befolkningen valgte og for denne ansvarlige Kommunalbestyrelsesmedlemmers Hænder over i Vælgerens, *kan* dette da ikke og *søges* for saavidt heller ikke begrundet ved Henvi- sning til nogen af Lovens hidtidige Bestemmelser fremgaaet uheldig Følge, som det maatte anses for nødvendigt at raade Bod paa ved Paakaldelse af Vælgerens direkte Medvirkning i de enkelte Tilfælde. Forslaget anbefales aabenlyst eller under forskellige Omsvøb som overordentlig betydningsfuldt for *Afholdsbevægelsen*, der ved dets Gennemførelse vilde komme i Besiddelse af et ypperligt Vaaben til at slaa Næring af den omhandlede Art ned overalt, hvor dens Magt rakte hen.